

Intana: «El disc representa la meva manera d'intentar sobreviure i viure amb coherència»

Parlem amb Núria Moliner sobre el seu tercer treball, 'Planeta nou'

Intana | Juan Miguel Morales

Per a qui col·lapsa en la distopia, una bona dosi d'utopia! El remei d'**Intana** en aquesta època pandèmica arriba a domicili en forma d'un tercer disc titulat *Planeta nou* (Satélite K, 2022). La cantant i arquitecta barcelonina Núria Moliner s'acompanya de la banda habitual amb la guitarra de Guillem Callejón, el baix de Jordi Mestres i la bateria de Ricard Parera per fer un pas endavant tant discursiu com musical. La cantautora ha enregistrat un treball íntegrament en català que sona nocturn i que anima als canvis socials des del pop intimista. Els 30 anys són un punt d'inflexió? Moliner diu decididament que sí.

La pregunta tòpica per començar seria si aquest és el teu disc més utòpic...

Aquest disc és una utopia davant el món distòpic i per primera vegada una idea ha estat el motor de les cançons. És un disc deliberadament conceptual, a diferència dels dos primers en què estava descobrint qui era musicalment i què era el que volia transmetre. Sempre tenia un recull de cançons que intentava lligar en un sac, però en aquest cas tenia un projecte de disc molt clar que partia de l'ecoansietat i del que sento davant l'època que ens ha tocat viure.

Es podria dir que 'Planeta nou' és totalment fruit dels últims anys que hem viscut?

Sí, el disc representa la meua manera de veure el món, d'intentar sobreviure i de viure amb coherència el meu dia a dia. Per tant, com que tot és tan distòpic, necessitava una utopia i la música pot fer aquesta funció perfectament. És com un refugi i, en aquest sentit, em semblava molt bonic crear alguna cosa que fos una utopia en si mateixa.

En el disc cites pensadors, arquitectes o inventors com ara els nord-americans Henry David Thoreau o Buckminster Fuller...

Per al disc he ajuntat la faceta de la investigació amb la creativa-musical, i m'ha semblat superestimulant buscar referents que m'ajudessin a construir un imaginari. Podríem dir que el disc va néixer després de llegir *Walden, o la vida als boscos* (1854), de Thoreau, en un lloc al mig del no-res, desaccelerant i marxant de la ciutat. I no sols m'ho prenc com la idea neoromàntica d'una urbanita que fuig de tot, sinó com una reflexió reposada i posada en pràctica. He tingut la sort que els llibres m'han inspirat i estic contenta que m'hagin servit per adonar-me del que ja sentia i aplicava de manera quotidiana.

Intana Foto: Juan Miguel Morales

Has creat aquest disc en un espai allunyat del brujit de la ciutat?

L'he compost íntegrament en dues estades creatives en cases que són al mig del no-res. Vaig reservar-me uns mesos de l'any per no ser productiva i poder ser creativa, immersa en un espai que m'acompanyés i que no em donés tants estímuls com la rutina urbana. I els llocs que vaig trobar eren tan silenciosos que això m'ha afectat la manera de compondre. De fet, són melodies que cantava molt íntimament sense haver de forçar la veu, i això m'ha portat a un altre registre i a una intimitat per poder escriure lletres sobre qüestions molt quotidianes i personals.

Per exemple, les converses entre prestatges de supermercat!

Sí [Riu], he celebrat el costumisme.

Abans et feia cosa topar-t'hi?

Sí, però també ha estat una qüestió idiomàtica, perquè venia d'escriure la meitat de cançons en anglès i català, i m'estava trobant a mi mateixa. Buscava la manera d'escriure en català però em feia vertigen no tenir filtres, hi donava voltes i més voltes i em sentia vulnerable. M'he amarat de cantautors que escriuen en anglès d'una manera molt costumista i això m'ha enlluernat i, al final, m'he dit: 'per què no fer-ho en català?'.

PAISATGES NOCTURNS

Has passat de les coses petites del dia a dia a fer reflexions universals?

Sí, llegint l'escriptora irlandesa Sally Rooney ella també reflexiona sobre moltes de les qüestions que sento que he volgut expressar amb aquest disc. Les cançons parlen de com el món s'enfonsa, que tenim moltes preocupacions i el dia a dia ens aixafa i decep, però igualment volem seguir estimant, coneixent gent, tenint amistats i creant obres d'art que parlin de coses quotidianes.

És un àlbum nocturn de sonoritat, però també amb constants referències al que seria la utopia del dia. Quin paper ha tingut la nit a 'Planeta nou'?

Del paper de la nit me n'he adonat després de fer les cançons, perquè he vist que hi havia paraules i imatges que es repeteixen i que, en el fons, van donant voltes sobre els mateixos temes. A la nit és quan puc ser més creativa, baixo de la roda productiva i tinc el meu espai íntim. Realment, la majoria de cançons estan escrites a les fosques des d'un racó nocturn.

Video: <https://www.youtube.com/watch?v=X4Hp1ud571Q>

També hi apareix molt l'entorn, el paisatge. Les lletres són també fruit de les teves estades creatives?

No tant, crec que el lloc on vius, el paisatge que veus cada dia, t'afecta molt més del que et penses. Si vius en un lloc atapeït, sorollós, que t'oprimeix, tu també t'empeteixes. En canvi si vius en un lloc on et pots projectar visualment lluny, on sents altres sons, de cop i volta entens la teva insignificança com a ésser, tens un bany d'humilitat respecte al planeta i la resta d'espècies. Aquesta és una experiència que, en general, a tots ens fa falta i que jo també necessitava. Venia d'una roda de pressió que m'anava consumint, treball molt i m'agrada el que faig, però em sento una mica esclava del sistema.

Pot ser que ni treballant en el que ens agrada ens hi acabem d'acostumar mai?

Fa anys que miro de trobar el meu lloc en el món, personalment i laboralment. Em comença a pesar molt la càrrega d'haver de treballar per simplement poder cobrir unes necessitats bàsiques, que haurien de ser un dret, i pagar la meua pròpia existència. De fet, amb aquesta declaració d'intencions acaba el disc, i és un tema del qual parlem molt amb la resta del grup.

T'has plantejat l'opció de dedicar-te plenament a la música?

No, perquè soc músic en tant que persona que escriu sobre els seus temes i els intenta transmetre, tocant-los i cantant-los. Tot i això, ara he fet una excepció, perquè he acceptat ser la guitarrista i corista a la gira de retorn de **Delafé**. És la primera vegada que prenc una decisió com aquesta. Els vaig dir que sí perquè em va semblar molt bonic poder tocar amb ells, però és excepcional, perquè no em vull dedicar només a fer concerts, vull fer altres coses.

A veure si tornen de veritat els concerts!

Sí, perquè tots anem amb l'aigua al coll, i trobar moments per fer cançons, per estar al local i actuar en directe, que és el que en realitat ens omple, és un sobreesforç. Els músics sempre diuen quan podran deixar de fer classes per sobreviure, i jo penso quan podré dir que no a feines per arribar a final de mes que em treuen energia, espai mental i temps que podria dedicar a allò que m'agrada. La música em permet aportar un valor personal i em fa sentir més realitzada en l'àmbit creatiu.

Intana Foto: Juan Miguel Morales

DONES AMB VEU

Abans parlaves de cantautores que t'havien ajudat a trobar la teva veu. Qui són?

Últimament hi ha hagut tres dones que m'han inspirat moltíssim. Una és la cantant i guitarrista de **Big Thief**, la nord-americana **Adrianne Lenker**, que musicalment ens ha marcat molt com a grup, hem anat als concerts i hem escoltat els seus discos. Ja des del principi, quan la vaig conèixer, em ressonava com una cosa familiar. L'altra és la cantautora **Phoebe Bridgers**, que escriu temes supercostumistes a Los Angeles, i m'encanten les lletres. M'he inspirat molt en la seva manera d'escriure i també melòdicament. M'agrada que, com jo, també vingui d'una generació que escoltava punk-pop. Celebro que tingui la faceta més pop i la faci compatible amb el so d'una banda de guitarres elèctriques.

I la tercera?

M'he desempallegat de plaers culpables i estic encantada de dir que m'ha flipat una altra nord-americana, **Taylor Swift** i els seus últims discos, que ha gravat amb gent que admiro molt de **The National**.

Al disc hi ha una cançó obertament feminista, "Què vols de mi?". D'on surt?

Parteix de les experiències que he viscut com a dona, relacionades amb homes del món de la música. Parteixen de la sensació de sentir-me jutjada a dalt d'un escenari. Si vols te les explico, sense dir noms.

Video: <https://www.youtube.com/watch?v=B3e7IO0NGzY>

Endavant!

Hi ha hagut dues persones molt conegudes en el món de l'*indie-pop* català que es van sentir amb la invitació d'opinar sobre la meua presència com a dona en un escenari. És a dir, en acabar un concert una em deia: "Que guai, Núria, m'ha encantat, però hauries d'anar menys femenina a

l'escenari, i no maquillar-te, així et prendrien més seriosament". I l'altra, directament: "Hauries de ser més guarra a l'escenari". Literalment van dir això, dues persones en principi *progres*, conscienciades i que segurament avui dia s'ho pensarien dues vegades abans de dir aquestes coses.

La cançó culmina un procés personal?

Clar, vaig rebre aquests comentaris just quan tenia 25 anys. Ara en tinc 30 i ja he fet un recorregut. En començar la carrera, em sentia vulnerable i no sabia com entomar aquestes coses. Ara als videoclips em noto supersegura de mi mateixa, em sento una dona de 30 anys i he fet un procés d'empoderament per sentir-me còmoda en un escenari. A més, la meva feina com a comunicadora m'ha ajudat perquè estic constantment exposada davant una càmera i faig un exercici per reforçar les meves seguretats. En aquest sentit, la tornada als escenaris m'agafa en un bon moment, en tinc ganes perquè seré més jo que mai.

Has començat dient que el disc era molt utòpic, però també presentes moltes certeses. Es faran realitat les teves utopies?

Tant de bo fóssim capaços de fer realitat la utopia, el que no m'agrada d'aquest concepte és que sembla que parli de quelcom irreal, que no es pot portar mai a la pràctica, i m'agradaria que no fos així. La meua vida consisteix a intentar sobreviure i ser feliç entre dues dualitats: el món de les idees i les coses tangibles. I crec que molta gent de la nostra generació ho sent de la mateixa manera pel que ens ha tocat viure.

Potser la utopia real és la música.

Sí, tot i que també ens llança missatges i a l'hora d'interpel·lar-nos ens obliga a tenir en compte les coses del dia a dia. Poder fer música una altra vegada és una utopia, i em sento molt afortunada d'haver pogut fer un tercer disc venint d'on venim. És un miracle! Fa anys que no podem tocar com abans, hem pagat aquest disc fent malabarismes i és un triomf que continuem existint i que seguim tenint aquesta parcel·la a la nostra vida tan important per a nosaltres.